

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

DE || LIBERTATE || CHRISTIANA ||

Lensaeus, Johannes

Antverpiae, 1590

Capvt IX. Hallucinatum hîc esse Lactantium in constituenda exempli
ratione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46059](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46059)

comminabatur: tradebat autem se iudicanti iniuste, hactenus Cyprianus. Idcirco igitur Deus seipsum nobis in homine aspiciendum exhibens, non solum ea fecit quibus ad sequendum ipsum invitaremur, sed etiam illa passus est, quibus à sequendo Deo deterrebamur. Nam cum adipisci certissimum ac summum bonum nemo possit, inquit Augustinus, nisi id plene perfecteque dilexerit; quod nullo pacto fiet, quamdiu mala corporis atque fortuita formidantur; ille nascendo mirabiliter & operando, conciliauit charitatem moriendo autem & resurgendo, exclusit timorem. Iam verò talem se in cæteris rebus omnibus præbuit, quas persequi longum est, ut & diuina clemētia quò porrigi, & humana infirmitas quò possit euehi, sentiremus.

Cap. 19. lib. de
utilitate cro-
candi.

CAPVT IX.

*Hallucinatum hinc esse Lactantium in consti-
tuenda exempli ratione.*

EFFLUIT verò hinc Lactantius, nec modum tenet, dum enim vrget in doctore virtutis exemplum, vitia in Christo posuit quæ domaret, ut hoc re ipsa quoque hominibus faciendū esse demonstraret. Ideo, inquit, carne se induit, ut desiderijs carnis edomitis, doceret non necessitatis esse peccare, sed propositi ac voluntatis. Vna enim nobis & magna & præcipua cum carne luctatio est: cuius infinitæ cupiditates premunt animam, nec Deum retinere patiuntur: sed eam voluptatibus & illecebris suauibus mancipatam, morte afficiunt sempiterna. quibus ut repugnare possemus, Deus nobis viam superandę carnis & aperuit & ostendit. Sic ille. Quem eius locum cum citasset pro se Pelagius suppresso auctoris nomine, vide ut respondeat Augustinus libro de natura & gratia, nesciens (ut apparet) esse Lactantij: Nobis quidem videtur, ab homine Christiano, procul esse debere eam de Christo opinionem.

Cap. 25. lib. de
vera sap.

Cap. 61.

nionem, vt eum desideria carnis habuisse putet quæ domaret. Etenim hæc vbi insunt, nondum absoluta rectitudo perfecta que iustitia est. Quinetiam si desideria carnis (quæ iuxta familiarem scripturæ diuinæ loquendi morem vitiosa intelliguntur) pro naturalibus accipiantur motibus ac desideriis, cuiusmodi est edendi viuendi que appetitus: tamen neque illa in Christo comprimenda domanda que fuerunt, cum eius in animo nullus surgeret motus, qui non esset rationis excitatus imperio, qui que non mox vt iussisset, conquiesceret. Quod si in primis hominibus, cum integri adhuc essent, non ea lucta fuit, de qua scriptum est; Caro concupiscit aduersus spiritum; multo minus eandem in Christo fuisse credendum est, qui ad sanandam naturam nostram parum fuisset idoneus, si nec ipse vitis caruisset quæ sanari oporteret. hoc enim concupiscentiæ malum, inquit Augustinus, si Christus in natura haberet sua, non sanaret in nostra. Et nostri quidem similis per omnia Christus Dominus ex Virgine editus est: sed quemadmodum Apostolus ait, absque peccato. Vbi ea quoque sub peccato intelliguntur omnia, quæ in peccatum suapte natura ferunt, cuiusmodi sunt, ignorantia rerum agendarum, & concupiscentia noxiarum. Eius quoque agonia in sacro Evangelio legitur, sed qua habuit cum morte certamen, non cum vitiis. in quo certamine non auctor vitæ reprimendus, & tanquam prælio superandus fuit, qui rebellis in Christo nõ erat: sed neque propositæ mortis horror pauor que vincendus, aut luctandum, quod Calvinus ait, cum horribili formidine, ne à suscepto salutis opere animum reuocaret, quæ formido tanta in eo duntaxat fuit, quantam esse illam recta ratio permiserat. Nec enim hoc aut intelligi volumus, aut dici patimur, in aliena duntaxat personâ dictum à Christo illud, Pater mi, si possibile est, transeat à me calix iste.

Lib. 5. contra
Iulian cap. 9.
in fine.

Hebr. 4.

Lucæ 22.

Lib. 2. Infr.
cap. 16.

Matth. 26.

In Psalm 21.
 expos. 2. & in
 Psalm 32 cōc. 1.
 & in Psalm 87.
 & 89. & ma-
 ximè 93.
 Leo serm. 5. de
 pass. Domini.
 Agato in epi-
 stola. August.
 in fin. Psalm. 32

art. 1. de 3
 de quo natus
 aut in

Serm. 3. de
 Nativitate.

August. lib 5.
 contra Iulian.
 cap. 9. ad fin.

Sed ita omnino hic gessit infirmitatis alienæ personam, quemadmodum sapius ab Augustino tractatum est, ut tamen naturæ suæ refugientis mortem, humanum motum exprimeret, eoque ipso planè se hominem esse demonstraret. Namque ad eum modum constat locum hūc à Veteribus esse explicatum, ut pro comparanda in Christo naturæ humanæ veritate facere putaretur. Hunc ergo Christus fugitatis animæ motum, quo mortem horrebat, non quomodo membra eius ex infirmitate voluntatis, sed merè naturaliter, & habuit in se, & expressit. Sed habuit ex imperio voluntatis admissum, non invito subortum. Habuit regendum, non reprimendum; demonstrandum, non debellandum; obedientem, non refractarium, denique habuit eum sine omni reluctandi molestia ac perturbatione tranquillissimæ mentis, in ea in qua debuit suæ naturæ parte, subiectum. Sicut enim carnem passus est acerrimis doloribus affici, ex confixione clavorum; ita etiam animum permisit quæ propria ipsius erant, agere & pati. In integra enim, quemadmodum Leo Pontifex ait, veri hominis perfecta que natura, verus natus est Deus; totus in suis, totus in nostris. Nostra autem dicitur, quæ in nobis ab initio creator condidit, & quæ reparanda suscepit. Nam illa quæ deceptor inuexit, & homo deceptus admisit, nullum habuerunt in Salvatore vestigium. Et rursus Serm. 15. de pass. Domini. Ideo, inquit, in ætitudine; ideo formidine non carebat, ut ad euincendas huius mūdi perturbationes non solum, nos sacramento susceptionis, sed etiam exemplo fortitudinis roboraret. At quonam modo, inquit, vitia domare exemplo docuit, qui vitia ipse non domuit? Dicebat hoc quoque Iulianus, Nō potuit exemplum dare, natura dissimilis. Cui respondens Augustinus, Potuit quidem, inquit; nam quid est quod nos ad imitationem Patris hortatur, qui facit Solem suum

ori
 stre
 nis
 no
 ho
 vit
 qu
 qu
 Ne
 mo
 nu
 tiis
 sus
 De
 V
 luc
 dis
 in
 De
 fior
 tiqu
 tuff
 fuit
 red
 orn
 uat
 prin
 cap
 pro
 uini
 ori

b33

+ V

otiri super bonos & malos, nisi vt eius exemplo nostros diligamus inimicos? Veruntamen natura hominis Christi, nostræ naturæ dissimilis non fuit, sed vitio nostro dissimilis fuit. Ille quippe sine vitio natus est homo, quod hominum nemo. Quantum autem ad vitam pertinet, qua Christum debemus imitari; hoc quoque ad distantiam plurimum valet, quòd vnusquique nostrum homo est, ille autem etiam Deus. Neque enim tantum potest iustus homo esse, qui homo est; quantum homo, qui & Deus est. Sic Augustinus. Non igitur exemplo suo vitia domare docuit, vitiis quibus ipse laboraret resistendo, sed nostris vitiis desiderijs contraria & faciendo & patiando.

CAPVT X.

De sacramento nostræ liberationis, ac primùm cur ad hominem liberandum iustitiæ ratione potius quàm solius ostensione virtutis omnipotens Deus vsus sit.

VT verò iam exempli vtilitate tractata, ad Sacramenti considerationem veniamus, tenendum illud in primis est: variis atque innumeris omnino modis, quos humanæ mentis non capit angustia, abiecto in turpissimam seruitutem generi nostro, succurrere Deum Optimū Maximum potuisse. Namque vel iustitione sola nutuque potentissime voluntatis, iugum antiquæ seruitutis excussisset, & inueteratam carnis vetustatem demolitus esset, atque deleuisset, si id visum fuisset sapientiæ eius. An qui hominem initio fecerat rectū, suoque spiritu ad iustè sapienterque viuendum ornauerat, non potuisset puncto temporis, vel deprauatissimū suo vitio, reformare atque instaurare? Non principem tenebrarū foras eijcere, & eius in miserum captiuum confringere vires, malitiāque coërcere, protinus potuisset, si libuisset? Verùm cum sola suæ diuinitatis virtute diabolum vincere, & hominem peccatorem